

Oxford-Budskabet i Radioen.

M.O. 29-3-35

I England og over hele Skandinavien blev der lyttet til Begivenheden i Aftes.

Oxfordbevægelsens Budskab lød i Aftes første Gang i dansk Radio og tør formodes at være bragt ind i Tusinder af Hjem. Der er jo det mærkelige ved denne Bevægelse, at den faar saa mange nye til at lytte; og den har da uden Tvivl i Aftes holdt mange fangen, som ellers ikke føler sig tilskyndet at lukke op for kirkelige Udsendelser.

Det vides tillige med Sikkerhed, at man ikke blot herhjemme, men ogsaa i Norge, i Sverige og i England har siddet ved Højtalerne for at følge Optakten til dette nye Fremstød. Det har jo været forbedret gennem lang Tid og er imødeset med ikke ringe Forventning.

Mit Navn er...

Udsendelsen er delt i to Dele. Der indlededes Kl. 19,30 fra Studiet, hvor Aftenens første Taler introducerede sig ved i onkle Ord at meddele Lytterne:

— Mit Navn er Fredrik Ramm, jeg er 43 Aar, ansat ved et af Oslos store Blade og har Hustru og tre Børn, som nu i Aften sidder hjemme i en smuk Villa i Oslo og lytter til mig her...

Ramm talte et smukt Norsk og havde straks Tag i sine Tilhørere efter denne usædvanlige Indledning.

I Apostlenes Fodspor.

Journalistik kunde føre til alt, sagde han — den havde ført ham til Oxfordbevægelsen! Men det var en Tilfældighed, naar det i Aften netop var ham, der indledede Oxfordbevægelsens Fremstød i Danmark. Jeg er ikke Leder, sagde han; vi har ingen Bestyrelse, intet Overhoved. Gud er vor Fører! Vi ønsker blot at fortsætte i den Aand, som drev Apostlene.

Redaktør Ramm skildrede videre, hvad han havde oplevet i Norge, siden Oxfordbevægelsen for fem Maaneder siden vandt Indpas dér. Han havde vidnet sammen med Præster, som paany havde viet sig til Gud, og sammen med unge Akademikere, der havde sagt Ateismen Farvel... Jeg har set en ny Nation blive til, sluttede Redaktør Ramm. Tro mig, hvis bare nogle Millioner Mennteskers Liv blev

forvandlet, vilde Verden i Dag se anderledes ud!

Vi skal bort fra »Flok-Mentaliteten«!

Saa stod en Kvinde ved Mikrofonen. Hun præsenterede sig som Søster Bergliot Larsson, Formand i det norske Sygeplejerskeforbund, og fortalte, at hun gennem Oxfordbevægelsen havde mødt Gud paa en saadan Maade, at det havde medført en stor »Rengøring« i hendes Liv, en total Overgivelse til Gud... Det havde givet hende en ubeskrivelig Balance og Harmoni i Tilværelsen. Nu ønskede hun sine danske Venner den samme Lykke.

Efter dette Vidnesbyrd fik Forfatteren Ronald Fangen Ordet. Han talte længst, gik først i Rette med de Kristne, fordi man har trukket sig tilbage fra Verden og nu hygger sig i Smaasamfund.

Skal Verden frelses, sagde han, da maa det være Slut med »Flok-Mentaliteten«! Og nu kommer Oxfordbevægelsen — den standser ikke ved den lille Flok, Kristus, som brød Skranken mellem Jøderne og Hedningeverdenen, har vist os Vejen...

»Jeg lyttede til Musik fra Udlandet...«

Som sidste Taler kom den unge norske Højesteretsadvokat Erling Wikborg til Mikrofonen. Det maa have gjort et vist Indtryk paa Lytterne, da han aabenlyst erklærede, at han den Aften, det første Oxfordmøde blev holdt i Oslo, havde siddet ved sin Radio og lyttet til Musik fra Udlandet. Han havde ikke kunnet bekvemme sig til at stille om til Oxfordmødet — og De, mine Tilhørere, som hører mig her i Aften, udtalte han, er altsaa mere interesseret end jeg var dengang!

Den norske Højesteretsadvokat skildrede, hvorledes han havde lært at se sig selv i Lys af Kristi absolutte Krav om Ærlighed, Renhed, Uselvskhed og Kærlighed. Da gik det op for ham, hvor meget han havde manglet... Og nu havde han oplevet det vidunderlige, at se et nyt Norge fødes! Det maatte være Nordens Opgave at løfte Korsbanneret paany.

Saa langt fulgte man Talerne fra Studiet. Kl. 20,15 stilledes der om til Odd-Fellow Palæets store Sal, hvor det egentlige Møde fandt Sted. olf.

EKSTRABLADET

28/3-35

Oxford-Vitser

DET, der — efter Oxfordmødet i Aftes — har gjort mig mest ængstelig ved den nye »Vækkelse«, er den overvejende Sandsynlighed for, at By og Land herefter vil blive oversvømmet med tolvte Klasses Vittigheder og sløje Anekdoter.

Jeg vil indrømme, at Nordmændene i Aftes syntes virkelig grebne — de bekendte deres Overgang til Oxfordbevægelsen i Alvor og med en vis Højtidelighed og Værdighed — men da Dr. Buchman og hans engelske og skotske Venner blev sluppet løs, regnede det ned over Tilhørerne med gamle Vittigheder, der maa have skurret fælt i Sjællands Biskops, Stiftsprovst Ussings og de andre tilstedeværende Stiftsprovsters Øren. Akkurat som i Grundtvigianismens værste Tid blev Vorherre hentet ned i Salen, klappet paa Skulderen og behandlet jovialt og kammeratligt som hin »gamle af Dage«, som vi kender saa godt fra en svunden Tid herhjemme.

Mon ikke det vil blive saadan herhjemme, at vi i den kommende Tid, hver Gang vi hører en rigtig daarlig Vittighed, uvilkaarlig vil udbrøde: — Aah, la vær! Det var en rigtig Oxford-Brander, Da' der stak ud!
